

20 / 03 / 47 เรื่อง ให้ระวังใจอย่าให้เป็นสัตว์นรก

เราก็มาตั้งใจกันนะ ฟังหลวงพ่อดีแล้วนี่นะ หลวงพ่อบอกไปสวรรค์ ฉันจะเล่าเรื่องสวรรค์ให้ฟัง ที่เขาเป็นเทวดาก็มาก นางฟ้าก็เยอะ ที่มาประชุมรวมกันเพื่อจะฟังพระธรรมเทศนาจากองค์สมเด็จพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มีอยู่มาก ที่ไม่ได้ตั้งใจที่อยากจะมาฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้าก็นับว่ามากมายเยอะแยะ บนสวรรค์ถือว่าเป็นดินแดนที่เต็มไปด้วยกามคุณ ท่านถึงได้เรียกว่า กามาวจรสวรรค์ ผู้ที่ท่องเที่ยวไปบนสวรรค์ ก็ท่องเที่ยวไปตามอารมณ์ของกามคุณ คือมีความยินดีในรูป เสียง กลิ่น รส แล้วก็สัมผัส เทวดา นางฟ้าที่อยู่กันที่นั่นเพลิดเพลินกับความสุข กิจที่จะต้องกระทำเหมือนอย่างเราๆ ท่านๆ อย่างที่เธอก็ทราบกันว่า ท่านไม่ต้องทำ ความเพลิดเพลินและความมัวเมา สนุกสนานรำเริง กับความสุข ที่เป็นไปตามอำนาจแห่งบุญที่เทวดา นางฟ้าท่านได้บำเพ็ญบารมีทำๆกันมา ได้มีโอกาสตายจากความเป็นมนุษย์ แล้วก็ไปเป็นเทวดา นางฟ้าบนสวรรค์ชั้นใดชั้นหนึ่ง ท่านเหล่านี้ที่กล่าวไว้ตอนแรกว่า มีมีน้อยเลยทีเดียว ที่ไม่ได้สนใจในสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงสอนอะไร และก็มีอยู่มากเหมือนกัน ที่ให้ความสนใจในสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงได้แสดงพระธรรมเทศนา ที่เป็นพระอริยะก็มี ที่เป็นกัลยาณมิตรก็มาก ผู้เข้าถึงไตรสรณคมน์ก็เยอะ แต่ถ้าในทางกลับกัน หากเธอจะใช้กำลังของความรู้ที่เธอเคยศึกษามา มองไปสู่อบายภูมิ เธอก็จะเห็นว่า สัตว์นรก หรือผู้ที่บุคคลที่ต้องตกนรกมันมีจำนวนมากมายเหลือเกิน นรกมีตั้งหลายขุม แต่ละขุมก็นับว่าน่าสังเวชใจนัก ความทุกข์เวทนาที่บุคคลเหล่านั้นได้รับ ของเราในความเป็นมนุษย์นี่มันเศษเสี้ยววันก จะหาทุกข์เวทนาใดๆที่จะแก่กล้า รุนแรงยิ่งกว่าการที่ตกลงไปสู่อบายภูมิไม่ ทำไมคนเหล่านั้น จึงต้องไปตกนรก แล้วบุคคลที่เป็นเทวดา นางฟ้า ที่จะพลาดไปตกนรกก็ไม่ใช่บ่อย ไม่ใช่ที่ท่านเป็นเทวดา นางฟ้าแล้วท่านจะอยู่ยงคงกระพัน อยู่เช่นนั้นตลอดกาล ตลอดสมัยก็หาไม่ ถ้าท่านองค์ไหน เทวดาองค์ใด นางฟ้าองค์ใด ถ้ามีความมัวเมาจัด จิตใจของท่านจับจิตจับใจกับความทะเยอทะยาน แสวงหาความสุข แล้วก็ปรารถนาที่จะมีเหมือนอย่างคนอื่นเขา วันคืนล่วงไปของท่าน มีแต่ความหมกมุ่นวุ่นวายกับสิ่งนี้ ว่า ฉันไม่มีอย่างเขา ฉันอยากเป็นเหมือนอย่างเขา ฉันอยากได้เหมือนอย่างท่านผู้นั้น ท่านผู้นี้ ความอยากของท่าน มันอุปมาเหมือนกับไฟ ไฟที่ค่อยๆเผาผลาญจิตใจของท่านให้เกิดความเร่าร้อน ทีละนิด ทีละหน่อย นานวันของท่าน ก็ยังมี

ความอยากมากขึ้น อยากมากขึ้น ทะเยอทะยานมากยิ่งขึ้นอยู่ไม่ได้ ไม่สามารถจะอยู่ บนสวรรค์ได้ต่อไปแล้ว จิตของท่านเหล่านั้นก็ต้องพุ่งหลาวลงมาสู่ความเป็นมนุษย์บ้าง บางท่านก็พุ่งหลาวลงไปสู่อบายภูมิเป็นสัตว์นรกไปเลย พระพุทธเจ้าสมเด็จพระองค์ปฐมบรมศาสดาด้มาสัมผัสพุทธเจ้า ทรงได้ตรัส แสดงพระธรรมเทศนาไว้ที่เทวสภาเมื่อพระใหญ่ที่แล้ว วันนี่ก็เป็นวันพระ วันตรุษ วันที่เขาปล่อยให้บุคคลที่ตายไปแล้วมาหาญาติของตนได้ วันนี่ก็เป็นวันที่เธอสามารถจะสงเคราะห์หมู่ญาติของเธอได้อย่างเต็มที่ ในความดีที่เธอได้ทำพระกรรมฐาน วจใช้เวลาของเธอ อันน้อยนิด ตอนนี้นั้นแหละ ค่อยๆ คิด ตรึกไตร่ตรอง ตามคำที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสแนะนำ ว่า เทวดา นางฟ้าก็ดี มิใช่จะมีความสุขเช่นนั้นตลอดไป โอกาสที่จะไหลลงสู่อบายภูมินะมีอยู่สูงมาก เพราะความคุ่นเคยแห่งใจของท่าน มีความยินดีในความละโมภโลกมากมันยังมีอยู่เยาะความคิดที่อยากได้ในสิ่งที่มีไช้ของตนก็ยังมีอยู่ ความทะเยอทะยานในสิ่งที่เป็นความสุขอันจอมปลอม ก็หวังว่าจะต้องเป็นสมบัติของตนก็ยังมีอยู่มาก แล้วเราลองมาเปรียบกับใจของเราดูบ้าง ตอนนี่เรามาเป็นมนุษย์ เมื่อก่อนหน้านี้ เธอทุกคนก็เคยเป็นเทวดา เป็นนางฟ้า เป็นพรหม และก็เคยเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน ก็เรียกว่าเป็นมามาก มากจนนับกันไม่หวัดไม่เหว เธอจะฝึใจในสิ่งที่เป็นอารมณ์ปรารถนาในความใคร่ ยินดีกับความสวยทุกขเวทนาในการเป็นสัตว์นรกบ่อยไหม ก็ลองตรวจสอบใจของเธอดูว่าคนที่เขาต้องตกนรกนะเขามีอารมณ์ใจเป็นยังไง พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า บุคคลทั้งหลาย ที่ละเมิด กรรมบถ ๑๐ ก็คือวิสัยของคนที่ต้องการจะเป็นสัตว์นรก คือ ๕ ด้วย กรรมบถ ๑๐ ด้วย นั่นคือวิสัยของสัตว์นรกเขาเป็นกัน ถ้าเป็นจนชิน จนไม่คิดจะออกจากสัตว์นรกเขาก็เรียกว่าสันดาน ถ้าปรารถนาที่จะกระทำสิ่งนี้อยู่เนืองๆ เป็นปรกติ จิตใจก็ดี วาจาก็ดี กายกรรม คือทางกายก็ตาม ยังจะคิดที่จะเบียดเบียนคนอื่น ประทุษร้ายคนอื่น และก็ใช้วจาอันหยาบคาย วจาอันสอดเสียด อย่างนี้เป็นต้น เธอเห็นไหมว่า มนุษย์ที่อยู่ร่วมโลกเดียวกัน ณ.วันนี้ คนที่ใกล้ตัวเธอก็ดี ใกล้ตัวเธอก็ตาม มันมีมิใช่หน่อยที่ เป็นผู้ละเมิดศีล ๕ และ กรรมบถ ๑๐ ถูกไหม เยอะมาก เธอจะพบคนที่เขามีศีลบริสุทธิ์ หรือมีกรรมบถ ๑๐ ครบถ้วนมันน้อยนักเหลือเกิน น้อยจนเราจะต้องเข้าไปแสวงหาว่าบุคคลเหล่านั้นจะมีอยู่ที่ไหนกันบ้าง ถ้าไปตามสถานที่ที่เขาเรียกว่าวัด ก็พบน้อยอีก ไม่ใช่ว่าในวัดจะพบแต่บุคคลเช่นนี้ที่ว่่าๆดี มี

ศีลครบ กรรมบถ ๑๐ ครบ ก็ยังหายาก ขนาดในวัดยังหายากเธอจะไปหาที่ไหนที่บ้านเราพอหาได้ไหม โอกาสที่คนจะได้มาเป็นมนุษย์เนี่ยะ ที่เกิดแล้วได้มาเป็นมนุษย์เนี่ยะ มันยากเย็นแสนเข็นนัก แต่โอกาสที่จะตกไปสู่อบายภูมิ มันเยอะเหลือเกิน พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นสันดาน ทำจนกลายเป็นสันดาน สันดานที่พวกสัตว์นรกทั้งหลาย ได้กระทำกันมามากมาย บุคคลที่พยายามที่จะละเมิดความสุขของคนอื่น เบียดเบียนเขาทางกาย กิเลส ทางวาจาก็ดี ทางใจก็ดี บุคคลเหล่านี้ ไม่มีโอกาสหนีไปสวรรค์ได้ง่าย แต่โอกาสที่จะไปนรกนะมันมีเยอะ ถ้าบุคคลเหล่านั้น บังเอิญว่าเขานึกกุศลอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วไปบนสวรรค์ได้ ก็ไม่ใช่ว่าอยู่บนสวรรค์แล้วเขาจะมีความสุขได้ตลอดกาลตลอดสมัยที่ไหน ใจของเขามันก็ยังเป็นผู้ที่แสวงหาในกามคุณ คือจะมีแต่ความยินดีใน รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสอยู่เสมอ ความใคร่ ความมัวเมา ไม่ได้หมดสิ้นไป เพียงแต่โอกาสที่เขาจะทำได้เหมือนอย่างมนุษย์ มันยาก แต่ความปรารถนาของเขามันมี นับวัน นับคืนก็ยังปรารถนาความอยากเรื่องแบบนี้มากเท่าไร มันก็คือการจุดไฟเผาใจตัวเอง มากขึ้นเท่านั้น จนไม่สามารถจะอยู่ ความเป็นเทวดา นางฟ้าได้ เขาเรียกว่าหมดบุญ ใจที่จะเป็นบุญอยู่ในครองความดีเอาไว้บนสวรรค์ ครองไม่ได้แล้ว กลับเอานิสัย หรือสันดานของสัตว์นรกมาครองใจของผู้นั้นแทน และไม่นานนักก็ต้องร่วงตกมาสู่อบายภูมิ อย่างดีที่สุด ก็มาเป็นมนุษย์ หรือเป็นสัตว์เดรัจฉาน ถ้าแหย่หน่อยก็พุ่งหลาวลงนรกไปเลย เธอลองตรึกไตร่ตรอง พิจารณาดูนะว่า เรา เวลานี้เราเป็นมนุษย์ เราใช้เวลาของความเป็นมนุษย์มาอายุมีไคร่หน่อย เราได้ผ่านนิสัยของสัตว์นรกมากก็เยอะแยะ ไม่ใช่ที่เราไม่เคยทูลีล ไม่ใช่ที่เราไม่เคยไปมีวาจาประทุษร้ายใคร ไม่ใช่ว่าสิ่งเหล่านี้จะดีมาตั้งแต่เกิด เพียงแต่เราโชคดีที่เราพบกับกัลยาณมิตร ที่ได้แนะนำพร่ำสอนให้เราเป็นผู้ที่มีวาจาดี มีการกระทำที่ดี พยายามเตือนใจเรา อย่าให้เราคิดชั่ว หรือพูดชั่วทำความชั่วอยู่เสมอ นั่นเป็นความโชคดีของเรา แต่เราก็จะพบว่าบุคคลใกล้ตัวเรายังเต็มไปด้วยสิ่งเหล่านี้มากมาย มันไม่ใช่เรื่องที่เราควรจะไปโกรธ ไม่ใช่เรื่องที่เราควรจะไปเกลียด แต่เป็นเรื่องที่เราควรที่จะไม่ชอบใจที่จะเป็นมนุษย์ใหม่ เพราะความเป็นมนุษย์ เราต้องมาเจอกับคนที่เอาสันดานของสัตว์นรกมาอยู่บนโลกมนุษย์ด้วยกัน ไปเป็นสัตว์นรกก็แล้ว นานแสนนาน ขึ้นมาเป็นมนุษย์ก็ยังใช้ขี้ของสิ่งเหล่านี้ มาดำเนินชีวิตของเขาในความเป็นมนุษย์ อีกต่อไป คนเหล่านี้อยู่ได้ไม่นาน ไม่ช้าก็ตาย ตายแล้วไปไหน ก็ไปนรกต่อ สวรรค์รี ยาก

เขาคงให้ไปหอรกนะ คนมีใจอย่างนั้น สวรรค์จะต้องเป็นคนมีหิริโอตตัปปะ มีความ
ละอาย ในความชั่วที่ตนได้กระทำ คือไม่ทำแล้ว มีความเกรงกลัวในผลของความชั่วที่จะ
ให้ผลกับท่าน ท่านก็กลัวที่จะไม่ทำต่อไปแล้ว ท่านจึงเป็นผู้ที่พยายามจะนึกกระทำในสิ่ง
ที่เป็นบุญกุศลตลอดเวลา คนที่เป็นมนุษย์ที่เอาใจฝักใฝ่ ส่วนที่เป็นบุญส่วนที่เป็นกุศล
ตลอด โอกาสไปสวรรค์มันมีมาก ถึงแม้จะทุกขเวทนาจะมีมากก็ตาม จะเป็นคนที่
ยากจนเข็ญใจเพียงใดก็ดี แต่ว่าใจของเขานี้เป็นใจที่เต็มไปด้วยความปรารถนาบุญ
วาจาที่จะกล่าวให้เป็นโทษกับตนหรือบุคคลอื่นก็ไม่กล่าว และไม่กระทำ การกระทำก็ไม่
เบียดเบียนทั้งคนและสัตว์ ถึงแม้จะยากจนเข็ญใจเพียงใด บุคคลเหล่านั้นก็ยังมี ความ
มั่นคงที่จะทำความดีที่เรียกว่าบุญ ตลอดเวลา ท่านเหล่านี้ ตายแล้วไปสวรรค์
แน่นอน แต่การไปสวรรค์ของท่านมันก็มีสิทธิที่จะกลับมาเกิดใหม่ได้เหมือนกัน แต่ก็ยัง
ดีกว่าฟุ้งหลวลงนรก เธอจดจำเอาไว้ล่ะว่า เรามาอยู่ ณ.ดินแดนที่คนทั้งหลายได้มา
อาศัยผืนแผ่นดินเดียวกันในโลกใบนี้ มาในรูปโฉมโนมพรรณของมนุษย์ก็ดี ของสัตว์
เดรัจฉานก็ตาม แต่ละคนนะ มันไม่น้อยเลยที่ยังเอาสันดานของสัตว์นรกมาใช้ในความ
เป็นมนุษย์อยู่เยอะมาก เธอต้องให้อภัยเขา อภัยในความเขลา อภัยในความไม่รู้ ในสิ่งที่
เขาควรจะคิดและก็พิจารณา ควรให้อภัยในสิ่งที่บุคคลเหล่านั้นกำลังเป็นกันอยู่ การที่
เราจะไปโกรธเอาสัตว์นรกมันไม่สม ไม่สมกับบุคคลที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้เจริญแล้ว เหมือน
เราไปทะเลาะกับหมา ไปนั่งเห่ากับหมามันด้วย เขาก็ว่าเราเป็นหมาถูกไหม เราก็เลย
เป็นหมากับเขาไปด้วย หมาก็กเห่าของมันเราก็ไม่ได้ไปเห่ากับมัน ช้อนี่ฉันใด คนเขา
อยากจะเลวก็ปล่อยให้เขาเลวไป คนอยากจะมีใจลงไปสู่อบายภูมิก็ปล่อยให้เขาลงไป
เราก็ได้แต่ส่งสารตัวเราเองว่าเราไม่น่ามาเป็นมนุษย์เลย ไม่น่าเกิดมาเป็นมนุษย์อีกเลย
เราน่าจะอยู่บนสวรรค์ เราน่าจะไปให้มันสูงไปกว่านั้น ไม่น่ากลับมาเป็นมนุษย์ใหม่เลย
แต่เวลานี้เราจะบนกันไปมันก็ไม่มีประโยชน์ ก็ได้แต่คิดว่า ฉันจะใช้เวลาที่เหลืออยู่ใน
ความเป็นมนุษย์ที่มันน้อยนิดนัก แค่มหาใจเข้า ยังไม่ทันจะออก ชีวิตก็สิ้นได้แล้ว
เวลาของเราไม่ได้ยืดยาวอะไรเพียงแค่นี้ แค่ปลายจมูก แค่มออกไม่ทันจะเข้าเราก็
สิ้นชีวิตได้เหมือนกัน ชีวิตของเรามันเหลือน้อยมากเราจะหมกมุ่นกับสิ่งที่พวกสันดาน
ของสัตว์นรกเขาใช้กันเพื่อประโยชน์อะไร จริงอยู่เราเคยตกนรกมามาก เราก็เคยเป็น
เหมือนอย่างเขา แต่เราโชคดีที่ได้พบกัลยาณมิตร ได้พบพระพุทธเจ้า ได้พบพระธรรม

คำสั่งสอนของพระองค์ ได้พบพระอริยสงฆ์ทั้งหลายที่ได้เจริญรอยตามเบื้องพระยุคลล
บาทขององค์สมเด็จพระบรมโลกนาถอย่างงดงามแล้ว เราได้ยินได้ฟังในสิ่งที่ท่านได้
แสดงชี้แนะทางเดินให้ไปสู่ความสุขแก่เรา จนมาบัดนี้แล้ว เราก็ได้มาพบครูบาอาจารย์ที่
ดี คือ พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระราชพรหมยาน คำแนะนำพร่ำสอนของหลวงปู่
ท่าน มีแต่พาให้เราพ้นจากการเกิดเป็นสัตว์นรก พ้นจากการเกิดเป็นเปรต เป็น
อสุรกาย พ้นจากการเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน พ้นจากการเกิดเป็นมนุษย์ เป็นเทวดา
นางฟ้า แล้วก็พรหม ท่านจึงพยายามบอกอย่างตรงไปตรงมาว่า นิพพานมี ท่านกลัวที่
จะพูด นรกมี ท่านกลัวที่จะพูดออกไป ทั้งๆคำพูดของท่าน ทำให้คนไม่ใช่บ่อยตำหนิติ
เตียนในสิ่งที่ท่านได้กล่าววาจาอย่างนี้ คนไม่ใช่บ่อยนะที่พากันเพ่งโทษโทษหาท่านว่า
อวดอุตริมนุชยธรรม ธรรมอันยิ่งที่ไม่มีในตน หาว่าท่านเป็นผู้ที่เหมือนกับว่า ไม่เหมือน
คนอื่นเขา ฉันก็ไม่กล้าพูดคำนั้นหรือกนะ เขาพูดกันง่าย ๆ อย่างนี้ เป็นอันเรารู้กันว่า เขา
ก็ว่าพ่อของเรา หรือหลวงปู่ของเรามากมายทีเดียว ท่านก็ไม่สนใจ ท่านก็ประกาศ
ความจริงให้ทุกคนได้เห็น ว่า นิพพานมีจริง ไม่ใช่สูญ นรกมีจริง สวรรค์ พรหม นิพพาน
สวรรค์ พรหม ก็มีจริง เกิดแล้วไม่ได้ตายไปไหน มันคือไม่ได้หายไปไหน เราเกิดมาเป็น
อะไร ถ้าตายจากตรงนั้นไปมันก็จะไปที่อื่นต่อ สิ่งนี้หลวงปู่ยืนยัน นิ่งยัน นอนยัน แล้วก็
ทำทนาย ด้วยการให้เธอทุกคนได้พิสูจน์ในสิ่งที่ท่านได้พบ แล้วก็ทำทนายทุกคน จนคนไม่
น้อยที่เป็นพวกมิชฌาปฏิญญิกที่ดี หรือเป็นคนที่มีความเห็นไม่ตรง ไม่ตรงกับหลวงปู่ นะ ก็
พากันกล่าว พากันตำหนิ พากันว่าท่านมากมาย เธอลองคิดดูเถอะว่า พระอย่างหลวง
ปู่ที่เรารักเคารพ ท่านยังกล้าที่จะพูดในสิ่งที่คนอื่นไม่กล้าที่จะพูดออกไป ท่านไม่สนใจ
คำติ ใครจะด่า ใครจะว่า ใครจะติฉินนินทา ใครจะเพ่งโทษท่านเป็นอย่างไร แต่ท่านจะ
ประกาศให้ลูกหลานของท่านพบความจริงว่า พ่อพบสิ่งนี้ พ่อเห็นอย่างนี้ พ่อต้องการให้
ลูกของพ่อเป็นอย่างนี้ ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิด คำว่าดินแดนในสิ่งที่เรียกว่า อบายภูมิ
เราผู้ที่ปฏิบัติ ที่เคยใช้กำลังของอภิญญาสมาบัติในนี้ก็มียุ่่มากที่ทำได้ ที่ยังพยายามที่
ตั้งใจกระทำก็มีอยู่ ท่านจึงเตือนนักเตือนหนา ในคำสั่งสอนของท่าน อย่าเอาใจฝักใฝ่ อย่า
เอาใจไปสนใจจรรยาของใคร อย่าไปเพ่งโทษเอากับใครนะ ท่านจะพูดเรื่องนี้ไว้มาก ทุก
คนก็ดำเนินไปตามกรรมที่เขาทำกันมา และวิสัยของสันดานของสัตว์นรก นี่ก็เป็นคำ
ตรัสขององค์สมเด็จพระทวงสวัสดิโสภาค เธอก็จำไว้ ว่ามนุษย์ที่เกิดมาเป็นมนุษย์ใน

ชาติอย่างที่เราๆเป็นกันอยู่นี้ะ ยังเปราะเปื้อนไปด้วยใจ ที่เต็มไปด้วยสันดานของ สัตว์นรกนะมีอยู่เยอะ ก็ท่านบอกแล้วว่าคนที่จะตกนรก คือคนที่ละเมิดกรรมบท ๑๐ เธอว่ามันเยอะไหมละ เยอะ คุณสมบัติของมนุษย์ ที่เรียกว่า สัตว์ผู้ประเสริฐ เขาจะต้อง มีศีล ๕ กรรมบท ๑๐ เป็นปกติ นั่นคือมนุษย์นะ ถ้าต่ำไปกว่านี้ เขาไม่เรียกว่ามนุษย์ เขาเรียกว่าคน มันยุ่ง นะ ถ้าเลยไปกว่านี้ เขาเรียกว่ามนุษย์สเปรโตบ้าง มนุษย์เดรัจฉาน บ้าง ร่างกายเป็นมนุษย์ แต่มีใจเป็นเปรตบ้าง ร่างกายเป็นมนุษย์แต่มีใจเป็นสัตว์นรก บ้าง เห็นไหม การที่ทุกคนนะมีน้อยที่อยู่ห้อมล้อมตัวเราก็คือ ห่างไกลจากตัวเราก็คือ มาก บุคคลเหล่านี้ยังเป็นผู้ที่ตกอยู่ในอำนาจของสันดานที่เต็มไปด้วยความก้าวร้าวที่จะเป็นสัตว์ นรกนะมีอยู่สูง แล้วเราอยากจะเป็นอย่างเขารึ ในเมื่อหลวงพ่อบอกท่านเตือนนักเตือนหนา ว่า จงพยายามตั้งใจรักษาศีล ๕ กรรมบท ๑๐ ให้ครบ ใช้ใหม่ ขนาดในวัดในวา ท่านยัง พูดเป็นระเบียบของวัดเลยว่า ใครก็ตามที่จะได้มาอยู่อาศัย ได้มาปฏิบัติต้องมีศีล ๕ กรรมบท ๑๐ เธอทั้งหลาย สิ่งนี้เป็นเครื่องเตือนจิตเตือนใจของเธอไว้ว่า เรานะเคยตก นรกมามากแล้ว เคยทุกขเวทนาเป็นสัตว์นรกกะเยอะแล้ว หากเธออยากจะทำจริงหรือไม่ จริงก็ลองปฏิบัติมโนมยิทธิดู ตามแนวทางที่ครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติกันมา ลองเข้าไปพิสูจน์ดูว่า จริงไหม เรานี้เคยเป็นสัตว์นรกมาแล้ว เปรตก็เป็นมาแล้ว อสุรกายเราก็เป็นมาแล้ว สัตว์เดรัจฉานเราก็เป็นมาเยอะแล้ว ใช่ว่าสิ่งที่เป็นนะ มัน เป็นเพราะเรานะละเมิดกรรมบท ๑๐ ทั้งสิ้น แล้วเราจะกลับไปสู่อุบัติสภาพที่เราเคยเป็น อีกรึ เธอยอมที่จะเป็นใหม่ละ คงไม่มีใครอยากเป็นนรกนะ ขอให้เธอจงคิดไว้เสมอว่า เราเป็นผู้ที่ต้องการพ้นจากการเกิด แก่ เจ็บ ตาย พ้นอบายภูมิ พ้นที่ไม่ต้องการเป็นสัตว์ นรก พ้นคำประนามว่า เรายังมีสันดานของสัตว์นรกกะอีกหรือ คนอื่นว่าเรา ไม่เจ็บเท่าครู บาอาจารย์ว่าเรานรกนะ และถ้าพระพุทธรูปเจ้าทรงตรัสอย่างนี้ ก็ต้องคิดกันนะ ทรง เทศน์ไว้ที่เทวสภา สอนเทวดา นางฟ้าทั้งหลาย แล้วก็พูดถึง มนุษย์สมัยนี้ เป็นผู้ที่แสดง ถึงความชั่วของตนอย่างไม่มีความละอาย เรียกว่าหน้าหมดยางแล้วนะนะ กล้าพูด กล้า ทำ แม้กระทั่งในที่ๆมันเป็นที่ปฏิบัติกรรมฐาน แม้จะเป็นที่ๆบุคคลทั้งหลายเขามากระทำ ความดีกัน ก็ยังกล้าที่จะกระทำสิ่งนี้อย่างเปิดเผย เดียวนี้ สมัยนี้ก็มีอยู่มาก ไม่ว่าจะที่ไหน ขอให้เธอทุกคนที่กำลังอยู่ในห้อมล้อมของบุคคลเหล่านี้ จงระมัดระวังใจของตน พยายามคิดไว้เสมอว่า เราไม่ได้ปรารถนาอยากจะเป็นสัตว์นรกกะอีก เราจะต้องสำรวจ

กาย วาจา ใจของเรา คือ ๕ กรรมบถ ๑๐ ของเราต้องให้ครบ เราจะไม่ยอมพลาดอย่าง
บุคคลเหล่าๆนี้ที่กำลังกระทำความชั่ว ในวัดในวามันก็ไม่เว้น พระสงฆ์องค์เจ้ามันก็ไม่
เว้น แสดงอำนาจบาตใหญ่ได้อย่างเต็มที่ ก็มีไม่น้อย ยกตัวอย่างให้ฟังนะ แม้กระทั่งเธอ
จะอยู่ห้อมล้อมคนทั้งหลายก็มีแต่คนที่ทุศีล คนที่พยายามตะเกียกตะกายหาความสุข
ใส่ตนแต่เบียดเบียนคนอื่นเขามีแยะไป และเรากำลังนั่ง นอน อยู่ใกล้ๆกับคนที่เป็นอย่าง
นี้ ที่เขาจะชักพาเราไปอบายภูมิก็ง่ายเหลือเกินถ้าเราเห็นดีเห็นงามไปกับเขาไปด้วย
ขอให้เธอคิดมากๆนะ ว่า ชีวิตนี้เป็นของเล็กน้อยความตายมันของง่าย ตายเป็นของที่
ไม่ยาก และความตายก็ไม่ใช่ของที่น่ากลัว เพราะเป็นเรื่องที่ต้องตายอยู่แล้ว แต่สิ่งที่น่า
กลัวก็ตรงที่ว่า เราไม่ได้นึกถึงความดี มันน่ากลัวยิ่งกว่า เราต้องนึกถึงความตายไว้เป็น
ปรกติว่าเราต้องตายเดี๋ยวนี้ ความตายเกิดขึ้นได้เดี๋ยวนี้ เราละยังใช้วิสัยของสันดานของ
สัตว์นรกครองใจเราอยู่อีกหรือเปล่า หรือเราจะทำใจอย่างเทวดา ใจอย่างพรหม ใจ
อย่างพระอรหันต์ เธอจะทำใจแบบไหน เราก็ต้องตอบใจของเราตอนนี้ว่า ตอนนี้ใจของเรา
เป็นยังไง ถ้าศีล ๕ เรามี กรรมบถ ๑๐ เราทำได้ อย่างน้อยเราก็มีใจเป็นอย่างเทวดา
หรือมนุษย์ที่ประเสริฐ ถ้าเรามองเห็นสังขารธรรม ความเป็นจริง ในสิ่งที่ พระพุทธเจ้าทรง
ตรัสชี้ให้เราให้เห็นว่า ความทุกข์ทั้งหลายมันไม่มีวันจบสิ้นถ้าเกิดอีก ตราบใดที่เธอยังมี
ความยินดีในการเกิดเป็นมนุษย์ มันไม่มีคำว่าจบสิ้น ในความทุกข์ทั้งปวง เพียงแต่เธอ
ได้ไปพักทุกข์ชั่วคราวชั่วคราวเวลาสั้นๆ แล้วเธอก็ต้องกลับมาทุกข์ใหม่ ถ้าเราตัดสินใจ
ว่า ความทุกข์อย่างนี้ที่เราต้องเจอเจอ เพียงแค่นี้ก็ทรมานมากแล้ว ถ้าจะต้องตกไปสู่
อบายภูมิมันจะมากเพียงใด ที่ว่าร้อน ภายนอกร้อนข้างนอกมันจะร้อนแค่นั้น ไฟ
นรกนะมันมากกว่านี้หลายเท่าตัวนัก แคนรอกุมที่เบาที่สุดที่เขามีนะ ที่เรียกว่า สัตถุชชี
นรก เบาที่สุดแล้วนะในนรกทั้ง ๘ กุมใหญ่ และก็ยังมีบริวารของกุ่มอีกต่างหาก นรกที่
ชื่อว่า สัตถุชชีนรกเนี่ยะ เป็นกุ่มนรกที่คนที่ละเมิดกรรมบถ ๑๐ แม้เพียงเล็กน้อยๆก็
สามารถจะตกลงไปได้ และการที่อยู่กับไฟ มันเว้าร้อน มันอยู่กับสิ่งของที่มีแต่ความ
แหลมคม ทิ่มแทงลงไปในเรื่องหนังมังสา และต้องทุกข์เวทนาอยู่อย่างนี้ ไม่มีวันได้พักได้
ผ่อน ยาวนานแค่ไหนเธอลองคิดดูเอาเถอะว่า นรกที่ชื่อว่าสัตถุชชีนรกเนี่ยะมีอายุ ๕๐๐ ปี
ทิพย์ ๓๐ วันเป็น ๑ เดือน ๑๒ เดือนเป็น ๑ ปี แต่ ๑ วันของนรกกุ่มนี้ เท่ากับ ๙ ล้านปี
ของเราในโลกมนุษย์ วันเดียวของเขานะ ๙ ล้านปีของเรา ในความเป็นมนุษย์ และลอง

คำนวณว่า ๕๐๐ ปีนะ มันเท่ากับกี่ล้านปีของการที่เราเป็นมนุษย์แบบนี้ นั่นคือขุมที่เบาที่สุดแล้วนะขุมอื่นๆก็จะหนักกว่านี้เป็น 2 เท่า เพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆจนนานเป็นกัป คือ อเวจีมหานรกแล้วเมื่อไหร่ จะได้กลับมาเป็นมนุษย์ใหม่ และคนที่มาเป็นมนุษย์ก็ยังมีอสังขารที่ตนเองคุ้นเคยกับความชั่วทำมันต่อไปอีก ทำมันครั้งแล้วครั้งเล่าก็ทำมันไปอีก และก็ตายจากความเป็นมนุษย์แล้วก็ตกนรกอีก ไปอยู่อย่างนี้อีกตั้งนานแสนนานกว่าจะกลับมาเป็นมนุษย์ใหม่ และก็ยังใช้นิสัยแล้วก็สันดานเหมือนเดิมทำความชั่วต่อไปอีก และก็ตกนรกอีก บางครั้งมีโอกาสไปเป็นเทวดา นางฟ้า ไปเป็นพรหมได้ อสังขารบุญเล็กน้อยที่จิตก่อนตายนึกถึง แต่ก็ยังไม่วายที่จะนึก ไม่วายที่จะอยาก ไม่วายที่กระสับกระส่ายในใจของท่าน จนไม่สามารถจะทน ใจที่เต็มไปด้วยความอยากได้ อยากมีเหมือนอย่างเขา จนต้องพุ่งหลาวลงมาจากสวรรค์ ลงไปเกิดใหม่ และก็ไปสร้าง ความชั่วกันใหม่ ไปยื้อแย่งกับเขากันใหม่ ไปทะเลาะทะเลาะอยากได้เหมือนอย่างเขาใหม่ แล้วก็ลงนรกไปอีก วนเวียนอยู่อย่างนี้นานนับ ไม่รู้ว่าจะนานสักเพียงใด จะจบลงตรงไหน ก็ไม่มีใครจะบอกได้ เห็นแต่ทางเดินที่ประเสริฐสุดแล้วที่พระพุทธเจ้าทรงได้ชี้หนทางให้เราได้ปฏิบัติตาม เป็นทางเดียว สายทางนี้ ในการมี ทาน ศีล และก็ภาวนา หรือ ศีล สมาธิ ให้เกิดพลังปัญญา สิ่งที่เรากำลังปฏิบัติกันอยู่นี้แหละ ว่าทุกวันเธอก็มีจิตใจที่ปรารถนาที่จะหยิบยื่นให้ ใครเดือดร้อนเราก็ช่วยให้ สงเคราะห์เกื้อกูลกันได้ทางกายเราก็ช่วย ทางวาจาเราก็พูดแต่สิ่งที่ดีๆ ทางใจก็มีแต่คิดในทางที่ดี ไม่คิดเฟื่องโทษเอา กับใคร และก็ไม่ได้คิดที่จะประทุษร้ายใคร ไม่ว่าจะป็นทางกาย วาจา แม้กระทั่งทางใจ ตื่นมาเราก็คิดอย่างนี้ว่า วันนี้ ความตายไม่มีนิमित มันไม่มีเครื่องหมาย มันอยู่ที่ตรงปลายจุมุทเราที่นี่แหละมันจะหยุดหายใจเมื่อไหร่ ถ้ามันหยุดเดี๋ยวนี้ แล้วตอนนี้ของเราล่ะ เรายังอสังขารสิ่งๆที่เรียกว่าความเป็นสัตว์นรกครองใจเราอยู่รึเปล่า ศีล ๕ กรรมบถ ๑๐ ของเราครบถ้วนดีไหม ถ้าไม่ครบทำยังไง ก็ตั้งใจเสียว่านับแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป เราจะรักษาศีล ๕ กรรมบถ ๑๐ ของเราให้ครบ ก็ตั้งใจทำไป มันผลอด มันพลาด ไม่เป็นไร ตั้งใจใหม่ ตั้งใจบอกกับพระเจ้า หนูผิดไปแล้ว หนูพลาดไปแล้วหนูขอตั้งใจใหม่ พยายามระมัดระวังสำรวม กาย วาจา ใจของเรา ไม่ให้พลาดจากศีล ๕ และ กรรมบถ ๑๐ ถ้าเธอใจจดใจจ่ออยู่อย่างนี้ด้วยความกลัวว่าหากเราต้องอสังขารจิตใจที่เราเคยเป็นมาในกาลก่อน ที่ทุศีลก็ดี ละเมิดกรรมบถ ๑๐ ก็ตามเราจะต้องเป็นสัตว์นรกแน่นอน เป็นแน่นอน

ย้าใจเราไว้ว่า เราต้องเป็นสัตว์นรกแน่นอน ไม่เป็นชาตินี้ก็ต้องเป็นชาติหน้า ถึงแม้เธอจะตายไปสวรรค์ คีล & กรรมบท ๑๐ ของเธอ เธอก็ยังไม่ยินดีที่จะรักษาใจของเธอให้ดี เช่นนั้น เธอก็ต้องกลับมาเกิดมาเป็นสัตว์นรกต่อไปวันยังค่ำ ต้องยืนยันในใจของเธอว่า หากคีล & กรรมบท ๑๐ ของเราไม่ครบ เราเป็นสัตว์นรกแน่นอน พอเข้าใจไหม ย้าใจของเราไว้แบบนี้ละ ทำให้เกิดความกลัวเหมือนอย่างสมัยที่พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญบารมีเป็นพระเตมีย์สี เคยฟังใหม่ คนใหม่ยังไม่เคยฟังจะเล่าให้ฟัง สมัยพระพุทธเจ้าของเราที่ทรงพระนามว่า พระสมณโคดม องค์ปัจจุบัน ทรงได้เสวยพระชาติ เกิดมาในสมัยนั้นทรงเป็นลูกกษัตริย์ กษัตริย์สมัยก่อนเขาจะเป็นคนที่คอยตัดสินคดีความ ไม่เหมือนสมัยนั้นะ สมัยนี้เขามีทนายความ มีอัยการ ผู้พิพากษา แต่สมัยนั้นก็จะมีแต่พระราชทานั้นที่จะเป็นผู้พิพากษาคดีของประชาชนในได้ปกครองว่ามีความกระทำความผิดอะไร วันหนึ่งที่พระองค์ทรงได้อุบัติเหตุเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว ได้มีโอกาสไปนั่งอยู่บนบัลลังก์ของพระบิดา พระราชบิดา พระราชบิดากำลังพิพากษาคัดสินความ ในขณะนั้นทรงละเลิกชาติได้ว่าพระองค์เคยเป็นกษัตริย์ปกครองเมืองนี้เหมือนกัน และเมื่อทรงตายจากความ เป็นมนุษย์ไปพระองค์ก็ต้องตกนรกเพราะอะไร เธอจะถามว่า มันผิดตรงไหนการที่ไปตัดสินคดีความให้ตรงไปตรงมา ถ้าตัดสินคดีความตรงไปตรงมามันก็ไม่เท่าไร แต่คนเราจะไม่ใช้พระอริยะอารมณ์ร่วมมันมีมัย มันต้องมีอารมณ์ร่วม อารมณ์ร่วมคือว่า มันยินดีเข้าไปด้วย มีมัย มี เหมือนอย่างเธอดูชาวทีวีเขาฆ่ากันเนี่ยะ ดี ดี มันสมควรจะตาย แค่นี้แหละ ไม่ต้องมากหรอกนะ แค่นี้เขาเรียกว่ามีอารมณ์ร่วมแล้วนะ โมหทนา ยินดีกับความชั่วของคนอื่นที่เขาทำแทนที่เราจะคิดว่า เออ มันเป็นกรรม นั้นมันเป็นกรรมของเขาทำกันมา เขาก็ต้องได้รับผลอย่างนี้ ไม่ว่าคนนั้นในสายตาของเราว่าจะเป็นคนดี แต่ในอดีตชาติเขาทำกันมา เขาอาจจะเป็นคนเลวมาในชาติก่อนๆนั้นก็ได้ กลับมาต้องชดใช้กรรมในชาตินี้ ถูกคนประทุษร้ายเขา ถ้าเรามองไปโดยธรรม คือ มองความเป็นจริง เราก็จะเห็นว่า มันเป็นกฎของกรรมที่เขาได้ทำกันมา เราไม่ควรจะมีอารมณ์ร่วมเข้าไป ยินดีกับเขาไปด้วย จันสมัยที่พระองค์ทรงเป็นพระราชทานั้นก็ต้องมีอารมณ์ร่วม โกรธ ไม่ชอบ และก็ตัดสินลงไปให้เขาต้องตายลงโทษลงทัณฑ์ไปซะ ทรงบอกว่า ทรงได้ตายจากความ เป็นมนุษย์ในชาตินั้นที่เป็นกษัตริย์ ตกนรก ทรงเห็นความเป็นสัตว์นรกของพระองค์ในขณะที่ทรงนั่งอยู่บนบัลลังก์พระราชบิดา เห็นนรก เห็นไฟนรก เห็นความทรมาน

ของการเป็นสัตว์นรก ทรงขยาด หวาดกลัว จับจิตจับใจ จนไม่คิดอยากจะเป็นกษัตริย์อีกต่อไป ทำยังไง พระองค์ก็ทำเหมือนคนที่ไม่เป็นเหมือนคนปกติ ตั้งใจว่าเราจะทำเป็นคนเดินไม่ได้ หูเราจะหูหนวก เสียงเราก็ทำยังกับคนที่ไม่ได้ยินเสียงเขาพูดอะไร ถ้าเราเป็นคนแบบนี้ เขาไม่เอาเราไปเป็นกษัตริย์แน่ เพราะว่าเป็นคนไม่สมประกอบ ทั้งๆ พระองค์ไม่ได้เป็นอะไรเลย และเธอนึกชื่อว่า เด็กเนี่ยะ ต้องทำเป็นคนที่ไม่เดินไม่ได้ คือไม่ยอมเดิน ไม่ยอมพูด และก็ไมยอมที่จะได้ยินอะไรเลย เหมือนกับว่าไม่รับรู้อะไรเลย ใครจะพูดใครจะทำอะไร พระองค์ก็ทำเหมือนไม่รับรู้ด้วย ก็ไม่มีใครเชื่อว่าพระองค์จะเป็นเช่นนั้น เขาก็มีการลองพระองค์ดู ทดสอบพระองค์ ให้เกิดความกลัวเพื่อจะได้วิ่ง จะได้หนี หาข้างมาบัง ไฟบ้าง หาของหมิ่นมาทากายพระองค์บ้าง ให้เกิดความรำคาญ ต้องเดิน ต้องสะดุด ต้องวิ่ง ต้องหนี หรืออะไรก็ตามเถอะ เขาก็ทำอยู่อย่างนี้ ส่งเสียงดังๆบ้าง ต้องเรียกว่าเขาทำกันทุกวิถีทางที่จะพิสูจน์ว่าพระองค์นั้นไม่ได้เป็นอย่างนั้น เพราะหมอบเขาตรวจดูแล้วไม่ได้เป็น แต่พระองค์ก็ต้องแกล้งที่จะเป็นเช่นนั้น เพราะไม่ต้องการที่จะเป็นกษัตริย์ เธอคิด ด้วยเวลาของพระองค์ตั้ง ๑๖ ปีในความเป็นมนุษย์ ที่ทนอยู่ความเป็นอย่างนั้น ไม่พยายามขยับเขยื้อนกาย ไม่ยอมที่จะทำเหมือนคนได้ยินได้ฟังอะไร หรือพูดอะไรได้ จนเขาตัดสินใจว่าพระองค์เป็นกาลกิณี ให้เอาพระองค์ไปฆ่าทิ้งเสีย วันนั้นที่พระองค์ทรงได้ยินได้ฟังว่า เขาเอาพระองค์ให้เอาพระองค์ออกจากเมืองไปชะพระพักตร์ ของพระองค์สมัยนั้นฝั่งใส ว่าเราพ้นแล้ว พ้นจากการที่ต้องไปตกนรกแล้วคือไม่ต้องไปเป็นกษัตริย์แล้ว เขาไม่เอาเราเป็นกษัตริย์แล้วตอนนี้ เธอดูน้ำจิตน้ำใจของพระพุทธเจ้าเมื่อครั้งทรงเป็นพระโผติสัตว์ดุชิ ทรงมีความกลัวนรกแค่ไหน ทรงขยาดหวาดกลัวกับภัยอันตรายอย่างมหันต์เพียงใด ทรงยอมทำทุกสิ่งทุกอย่าง ทรมาน ร่างกาย จิตใจที่ถูกเขาบังคับ พระองค์ยังทนสิ่งเหล่านี้ เพื่อจะไม่ต้องยอมจะไปทนกับไฟนรก ทนกับการถูกเสียดแทงที่ทิ่มแทงจากไฟนรกอันยาวนานเหลือเกิน ทนแค่นี้ ท่านบอกเพียงแค่ว่า ๑๖ ปีมันน้อยมาก กับการต้องไปทนกับแดนอบายภูมิ มันไม่ใช่แค่ ๑๖ ปี แต่นั่นหมายถึงนับปีกันไม่ถ้วน นานแค่ไหน กว่าเราจะได้ผู้มาเป็นมนุษย์ใหม่ หลังจากที่เอาพระองค์ออกจากเมืองไปแล้วนะ ด้วยพระบารมีของพระพุทธเจ้าที่ต้องเป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตกาล พระวรกายของพระองค์ เขาก็คนเขาก็เตรียมชุดหุ้ม จะฝังพระองค์ทั้งเป็น พอเขาชุดหุ้มเสร็จ เขาก็จะอุ้มพระองค์ขึ้นไป แต่ไม่เจอพระองค์

พระองค์ยืนอยู่ เขาก็นึกว่าเทวดา เห็นไหม ทรงลองกำลังพระองค์ว่า ดูซิว่าเราจะ
สามารถจะเดิน ทรงไม่ได้เดินมานานถึง ๑๖ ปี ไม่ได้ขยับเขยื้อนกาย ทรงสามารถทำได้
เหมือนคนปรกติ พลกำลังของพระองค์ยังมีเหมือนคนปรกติดีๆนี่เอง บุญญาธิการของ
พระองค์ เห็นไหม สุดท้ายเขาก็ไม่ได้ฆ่าพระองค์หรือกนะสมัยนั้น แต่พระองค์ก็ได้เป็น
อิสระ และก็อยู่ในป่า ไม่มีควมวุ่นวายกับใคร ไม่ปรารถนาอะไรนอกจากความสงบ
ทรงอยู่ในปัจจุบันอารมณ์ของพระองค์ด้วยการเดินในอริยบททั้งหลาย บริโภคอะไร เธอ
รู้ไหม ใม่ ทรงบริโภคใม่เป็นอาหาร ทรงไม่ได้สนใจว่าชีวิตของพระองค์จะอยู่อีก
นานแค่ไหน แต่ทรงไม่เอาใจของพระองค์นั้นไปวุ่นวายกับเรื่องภายนอกอะไรเลย ขอให้
เธอทุกคนจำไว้ล่ะว่า พระพุทธเจ้า ทรงสอนให้เราพ้นจากอบายภูมิ พระพุทธองค์ก็ทำ
มาแล้ว เมื่อครั้งที่พระองค์ทรงเป็นพระโพธิญาณ เป็นพระโพธิสัตว์ ทรงได้กระทำให้เรา
ได้เห็นพระองค์ทรงหวาดกลัว และไม่ต้องการจะตกนรก ใช้ความเพียร อดทนอันแก่
กล้าขนาดนั้น เราละ เราจะทนได้ขนาดนั้นไหม ถ้าใ้เพียงแค่ออยู่กับคนที่เป็นคนพาล อยู่
ห้อมล้อมที่มีคนพาลมากมายวุ่นวายใจเรา และก็อยู่ในโลกมนุษย์ที่มีแต่คนทุศีลชะส่วน
ใหญ่ เราจะทุศีลตามเขาไหม เหมือนอย่างที่บอกว่า ถ้าหมามันเห่า เราต้องไปเห่ากับ
หมามันไหม ถ้าหมามันกัดเรา เราต้องไปกัดหมาแทนไหม อย่างนี้เป็นต้น ขอให้เธอทุก
คนตั้งใจนะ ความดีนะ ไม่มีใครให้กันได้ เราต้องทำเอง พระพุทธเจ้า แม้แต่พระอรหันต์
ทั้งหลาย จะรักเธอมากมายเพียงใดก็ทำได้เพียงแค่นี้บอก ในสิ่งที่เป็นทางเดินที่
ประเสริฐให้เราเดินเท่านั้น แต่ทรงจะมอบความดีที่พระองค์ทรงมีให้กับเราเป็นไป
ไม่ได้ เธอทุกคนจะต้องเป็นผู้กระทำเอง ตั้งใจปฏิบัติเอง คิดและพิจารณาเตือนตนให้
มากที่สุดว่า ชีวิตของเรามันน้อยนิดนัก ความตายแค่ปลายจมูก เราจะตั้งใจรักษาศีล ๕
กรรมบท ๑๐ ของเราให้ครบ มันไม่ตายหรือกนะแคร์รักษาเท่านี้ แต่ถ้าเราตายจากความ
เป็นมนุษย์ไปซิงนรกมันจะคุ้มกันไหม ถ้าใครไม่เชื่อก็ลองตายดู ฉันทำพิสูจน์เอาไหม
ใครไม่เชื่อก็ลองตายดู ก็ารู้เองว่าเป็นยังไง ใ้ที่เขาตายไปตั้งเยอะแยะไม่เห็นมาบอก
สักคน บอก ทำไมเขาจะไม่มาบอกเรา เพียงเราใม่ได้เท่านั้นเอง เราต้องฝึกทำให้ใจ
ของเรามีสภาพความเป็นทิพย์ เราจึงจะรับรู้ในสิ่งที่คนเหล่านั้นที่เขาตายไปแล้วนะเขา
สุข - ทุกข์กันยังไง เขาอยู่ที่ไหน เขาทำอะไรจึงได้อยู่บนสวรรค์ ทำอะไรถึงต้องตกไปสู่
อบายภูมิ เขาทำใจยังไงถึงไปสู่พรหมโลก และก็ไปนิพพานได้ มี วิชาในการประพฤติ

ปฏิบัติเพื่อที่พจักชญาณมีเยอะแยะไป สิ่งที่คุณบาอาจารย์สอนเราก็เป็นแนวทางหนึ่ง เรียกว่า มโนมยิทธิ เธอก็เป็นคนที่ตั้งใจที่จะฝึกฝนตามที่ครูบาอาจารย์ท่านแนะนำ จึงจะเกิดผล เห็นจริงตามนั้น รู้จริงตามนั้น และเธอจะรู้สึกได้ว่า ใต้สิ่งที่พระพุทเจ้าทรงเตือนเรานะมันมีค่าเหลือเกิน ทรงได้ชี้ให้เราเดินไปสู่พ้นจากอบายภูมิ ถ้าเราไม่รู้สักรู้คิด ถ้าเราไม่เห็น ถ้าเราไม่เคารพจริงในพระพุทเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ เราไม่มีพระเป็นที่พึ่ง มันน่าหวาดเสียวไหม ลมดับ ชั่วขณะจิต ถูกดึงไปอบายภูมิ ไปอยู่บนกองไฟ แล้วเมื่อไหร่มันจะหลุดออกจากตรงนั้น ณ.เวลานั้นอารมณ์เราคงตอบตัวเองไม่ได้ว่าเมื่อไหร่เราจะพ้นชะตา เอาไว้คิดพิจารณาเตือนใจเรานะ อย่าเพลิดเพลิดไปกันนะ มนุษย์สมัยนี้เพลิดง่าย ลืมง่าย มีความสุขก็ลืม สนุกก็ลืม ลืมความดีที่ตนพึงต้องกระทำ ลืมความรู้ที่ตนเองได้ศึกษารู้มา ลืมในสิ่งที่ครูบาอาจารย์ท่านสั่งสอนเรา เตือนตัวเรา ถ้าไม่ถูกกระตุ้นกันสักนิด ไม่เตือนกันสักหน่อย ก็จะได้กลับมาคิด มาพิจารณากันอีก จะปล่อยไปเลยตามเลยตามเถิดไป เธอทุกคนก็เหมือนกัน พึงเอาไว้ จดจำเอาไว้ นะ ว่าสิ่งที่มีค่าในชีวิตของเธอก็คือ ตัวเธอนั้นแหละเพราะสุขทุกข์เธอเป็นคนต้องรับไม่ใช่คนอื่นรับแทนเธอ เอา เวลาพอดีนะ เอากันแค่นี้ละวันนี้